

Tuisku Torkkeli

VALOKUVAUS PROJEKTI
"THERE'S NO CHERRY TO POP."

viestinnän koulutusohjelma
2013

VALOKUVAUS PROJEKTI ”THERE’S NO CHERRY TO POP.”

Torkkeli, Tuisku
Satakunnan ammattikorkeakoulu
viestinnän koulutusohjelma
Huhtikuu 2013
Ohjaaja: Kuusinen, Jere
Sivumäärä: 26
Liitteitä: 1

Asiasanat: drag queen, valokuvaus, seksuaalisuus, representaatio, queer-kulttuuri

Opinnäytetyöni aiheena oli Madridin drag queenien valokuvallinen dokumentointi. Tavoitteena oli tutustua aiheeseen, joka on kulttuurissamme aihe josta ei puhuta ja tuoda se ihmisten tietoisuuteen. Kuvissa keskitytään enemmän spontaaneihin tilanteisiin ja niiden esteettisyyteen, kuin tuomalla asiat esille niin että ne ärsyttävät katsojaa.

Raportissa käydään läpi ihmisen seksuaalisuutta, sen määrittelyä kulttuurissamme ja sen representaatiota. Drag queeneihin vahvasti liittyvää queer-kulttuuria käydään myös läpi. Tarkastelen valokuviani näiden aiheiden kautta, koska niiden ymmärtämistä tukevat seksuaalisuuteen ja queerismiin liittyvät havainnot.

Kerron myös koko projektin vaiheista ideasta toteutukseen pintapuolisesti, antaakseni vain käsityksen siitä mitä tällainen projekti voi pitää sisällään ja miten se toteutetaan.

PHOTOGRAPHY PROJECT "THERE'S NO CHERRY TO POP."

Torkkeli, Tuisku

Satakunta University of Applied Sciences

Degree Programme in Media and Communications

April 2013

Supervisor: Kuusinen, Jere

Number of pages: 26

Appendices: 1

Keywords: drag queen, photography, sexuality, representation, queer-culture

The subject in my thesis was photographic documentation of drag queens in Madrid. The purpose was to get more knowledge about the subject that is a tabu in our culture and let people know more about it. In the pictures are focused more on spontaneous situations and esthetical view in them than bring the subject for the viewer in annoying way.

In the paper of the thesis are human sexuality, its definition and representation in our culture are went through. The queer-culture that is tied strongly in drag queens is also processed. I examine my photos through these subjects in order to understand them, because knowledge about sexuality and queerism is needed.

I also tell about the whole project from the start to end to give an idea what this kind of project can hold and how to execute it.

SISÄLLYS

1	JOHDANTO.....	5
2	KAIKEN ALKU.....	6
2.1	Idean pyörittelyä	6
2.2	Vaikuttimet	6
3	KOHTEENA SEKSUAALISUUS.....	7
3.1	Pervokulttuuri	8
3.2	Performatiivisuus	11
3.3	Drag queenit.....	12
3.3.1	Madridin dragit.....	16
4	VALINNAT VALOKUVISSA.....	18
4.1	Valo ja värit.....	18
4.2	Analysointi.....	21
5	ESITYS	22
6	YHTEENVETO	24
	LÄHTEET.....	26
	LIITE 1: Kutsukortti	
	LIITE 2: Valokuvakirjan pdf	

1 JOHDANTO

Opinnäytetyöni pääpaino on valokuvissa, jotka otin Madridin drag queeneista. Projektin tein yhteistyössä kuvieni henkilöiden ja niiden yöklubien kanssa, joissa he työskentelevät. Ajatuksenani oli dokumentoida drag queenien elämää lavalla sekä sen takana juuri sellaisena kuin se on ja saada uudenlaista näkökulmaa kuviini. Kuvaaminen tapahtui aina muutaman tunnin varoitusajalla usean viikon ajan.

Halusin valokuvaajana yhdistää valokuvajournalismin, dokumentoinnin sekä muotikuvauksen. Käytännössä tarkoittaen sitä, että saisin kuviin kaiken juuri sellaisena kuin se on, kaunistelematta. Kuitenkin valokuvaajana koin velvollisuudekseni esittää mallini kuvissa niin että he esiintyvät edukseen. Samasta aitouden tavoittelusta johtuen, en muokannut kuvia muuten kuin hieman kyllästäväällä niiden värimaailmaa.

Käsittelen myös ihmisen seksuaalisuutta ja sen representaatiota sekä queer-kulttuuria. Ilman tietoa näistä aiheista, ei voida ymmärtää kuvieni malleja ja heidän motiivejaan ja kuinka ympäröivä kulttuurimme vaikuttaa heihin.

2 KAIKEN ALKU

2.1 Idean pyörittelyä

Pyöritellessäni ajatusta opinnäytetyöstä oli ehdotonta tehdä jotain todella erilaista ja itseäni kiinnostavaa valokuvausta ja mieluiten ihmisten valokuvaamista. Ollessani Madridissa vaihdossa puoli vuotta, tutustuin siellä paikalliseen homo-kulttuuriin johon kuuluvat vahvasti drag queenit. Olen aina ollut kiinnostunut kaikesta mahdollisesta marginaalisesta, mikä suurinta osaa ihmisiä inhottaa tai muuten koetaan normaalista poikkeavaksi. Muistin lapsuudestani elokuvat *Piukat paikat* (1959) sekä *Priscilla - Queen of Desertin* (1994), jossa kummassakin drag queeneja. Näissä elokuvissa minua kiehtoivat juuri show bisnes ja hahmojen yhteiskunnallisesti epähyväksyttävyyys, olivathan he juuri outoja.

Suurin osa lähipiiristäni koki aiheen yököttäväksi, josta sain vain enemmän motivaatiota tehdä jotain joka saisi ihmiset hieman kohahtamaan. Olin myös jo vaihtoaikanaani sopinut erään dragin kanssa tekemäni valokuvausprojektin, joka kuitenkin jäit ajanpuutteen takia. Koin tämän mahdollisen opinnäytetyön aiheen ja toteuttamisen olevan ”once-in-a-life-time” mahdollisuus ja suuri katalyytti myöhemmälle uralleni. Toivon tämän opinnäytetyön olevan myös alku suuremmalle projektilleni aiheesta.

2.2 Vaikuttimet

Ensimmäisen viikon kulutin tulkkini kanssa väijymällä dragiani klubien ja cabareiden edessä, joissa olin nähnyt hänen työskentelevän sekä yrittäen tavoittaa hänet puhelimitse. Samalla tein taustatutkimusta minkä haluaisin tyylini olevan. Mary Ellen Markin, Diane Arbusin sekä Steve McCurryn valokuvat tyyllisesti ja värimaailmaltaan sitä mitä halusin omiin valokuviiini. Varsinkin Arbusin valokuvat ovat tyyllisesti ja sisällöltään mielenkiintoisia. Diane Arbus kuvasi juuri marginaaliryhmiä, myös drag queeneja (kuva 1). “She was interested in them for what they were most specifically: not representatives of philosophical positions or life styles or physiological types, but unique mysteries (Atget Photography, 2013).”

Omat motiivini kuvata kiteytyvät tuohon lauseeseen Diane Arbusista. Minua toki kiinnostaa ihmiset ja se mitä heidän päässään liikkuu, mutta kuitenkin intoni heitä kohtaan johtuu heidän ulkoisesta habituksestaan.

kuva 1. Diane Arbusin valokuva (The Photographers, 2013)

3 KOHTEENA SEKSUAALISUUS

Tässä luvussa käsittelen sekä ihmisen seksuaalisuutta ja sen representaatiota. Kumpaakaan ei mielestäni voi ymmärtää täysin tietämättä toisesta mitään. En kuitenkaan lähde kommentoimaan eri seksuaalisuuteen perustuvien visuaalisen kulttuurin luentamallien välisiä skismoja, vaan keskityn enemmän pohtimaan miten itse koin projektini ja mallini.

Valokuvatessani drag queeneja eteeni väistämättä nousi kysymys heidän seksuaalisesta suuntautumisestaan ja ihmisten ajatukset seksuaalisuudesta. Ihmisiä onkin luokiteltu seksuaalisuutensa perusteella vasta 1800-luvun alusta. Silloin ihmisten seksuaalisuus normitettiin eli heterous oli hyväksyttävää ja muu epäluonnollista. Nykypäivänä ihmiset joutuvat tasapainottelemaan biologisen ja

sosiaalisen seksuaalisuuden välillä edelleen heteronormatiivisessa yhteiskunnassa. Heteronormatiivisessa yhteiskunnassa hallitseva sosiaalinen järjestys ja symbolisessa mielessä pakottava valta näyttää heteroseksuaalisuuden normaalina ja jopa normina. Kaikki muut seksuaaliset ja sukupuolelliset poikkeamat koetaan ei-hyväksyttävänä, kuten homoseksuaalisuus, lesbous sekä transsukupuolisuus ja -seksuaalisuus. (Vänskä, 2006, 141.) Seksuaalisuutta kuitenkin pidetään hyvin itsestään selvänä ja mutkattomana asiana, fyysisesti koettuna todellisuutena, vaikei asia olekaan niin. (Karkulehto, 2006, 47.)

Puhuessani ”ihmisistä” ja heidän mielipiteistään, puhun suomalaisista ihmisistä ja heidän mielipiteistään. Koen etten pysty puhumaan yleisestä mielipiteestä, vaan juuri suomalaisten mielipiteistä oman kokemukseni perusteella mitä ihmiset (tutut ja tuntemattomat) ovat olleet mieltä opinnäytetyöni aiheesta ja miten he ovat reagoineet siihen. Samoin puhuessani drag queeneista, heijastelen juuri Madridissa tapaamieni dragien ajatusmaailmaa ja kuinka itse koin heidät.

3.1 Pervokulttuuri

Pervo- eli queer-teoria nousi pinnalle 1990-luvun alussa. Queer-teorialle ei ole olemassa homoja, lesboja, naisia eikä miehiä vaan ”outoja” ihmisiä. (Hankamäki, 2008, 286) Vänskä puolestaan toteaa, että ”...queer on teorisoinnin tapa, joka tutkii subjektiutta suhteessa ei-normatiivisiin seksuaalisiin käytäntöihin ja identiteetteihin.” (Vänskä, 2006, 32) Queer-teoriaan kuuluu myös pyrkimys tehdä näkyväksi kulttuurin rajamailla sijoittuvat olemisen tavat ja muodot. Se ei hae alkuperää seksuaalisuudelle tai sukupuolelle vaan pohtii, mitä sukupuoli tekee ja mitä sillä tehdään. (Vänskä, 2006, 33.) Teoriasta kumpuavat kysymykset ovat hyviä työkaluja kyseenalaistamaan ruumiiseen, sukupuoleen ja seksuaalisuuteen liittyviä dominoivia merkityksiä visuaalisissa esityksissä. (Vänskä, 2006, 42) Toisin sanoen queer-teoria reagoi stereotyyppisiin oletuksiin, joita ihmisillä on nykypäivän heteronormatiivisessa yhteiskunnassa. Se vikuroi näitä oletuksia vastaan ja haluaa saada ihmiset reagoimaan normaalista poikkeavasti.

Tutkiessani internetistä mitä oikeastaan kuuluu Queer-kulttuuriin, yhdistettiin siihen yleensä kirjain yhdistelmä LGBT (lesbian, gay, bi- and transsexual). Queer-kulttuuriin kuuluvat siis vahvasti seksuaaliset suuntautumiset ja niiden ilmenemismuodot, kuten drag-esiintyjät. Puhuessani Queer-kulttuurista, puhun juuri tästä seksuaaligenreihin perustuvasta ”pervoilusta”. Kirjassaan Vikuroivia katseita Vänskä suomentaa sanan queer vikurointiin ja määrittelee sen vertaamalla vikuuria figuurin vastakohtaksi, ”vialliseksi muodoksi”. Vikuurin avulla voidaan osoittaa, että normatiivisia identiteettikategorioita tuottavat representaatiot ovat kontrolloimattomia. Ne myös haastavat vallitsevat käsitykset naiseudesta ja mieheydestä, maskuliinisuudesta ja feminiinisuudesta sekä homo- ja heteroseksuaalisuudesta. Vikuuri on siis figuurin ”viallinen muoto”, heteronormista poikkeavia ihmishahmoja. Alun perin queer käsitteen määritteli ja otti käyttöön Butler, jota pidetään queer-teorian äitinä. (Vänskä, 2006, 16-17; 143.)

Madrid on jokaisen ulkoiselta habitukseltaan tai seksuaalisuudeltaan poikkeavan unelmakaupunki. Kolmen miljoonan asukkaan kaupungissa ketään ei vain kiinnosta mitä sinä olet ja sen puitteissa voit olla mitä tahansa. Homot voivat kävellä käsi kädessä ja osoittaa hellyyttä toisilleen ilman suurta paheksunnan ja jopa väkivallanuhan ilmapiiriä. Huomasin kuitenkin transseksuaalien ja drag queenien puuttuvan katukuvasta kokonaan. Tätä kulttuurin rakentamaa nais- ja mieskuvaa ei siis rikottu ”virasto aikaan”. Espanja on hyvin vanhoillinen ja perinteitä kunnioittava maa. Tämä kaikki sekoittuu Madridin luvallisuuteen. Miehet olivat miehekkäitä ja naiset olivat naisellisia, vaikka olisivat kulkeneet alaosattomissa. Toisaalta Madrid on kaupunki jonka asukkaat laittavat suuria rahasummia ulkonäköönsä, minkä huomaa niin suuresta vaatekauppojen ja kuntosalien määrästä aivan keskustassa kuin myös ihmisistä. Lihavia ihmisiä ei näkynyt katukuvassa eikä juurikaan vanhempaa väestöä. En siis voi tietää puuttuiko katukuvasta oikeasti esim. transseksuaalit vai olivatko he niin taidokkaasti ”tehtyjä” ettei heitä vain erottanut biologisesta naisesta.

Espanjassa pimeän tullen elämä siirtyy baarien ja klubien puolelle, joita on aivan joka paikassa. Ihmisten kodit ovat pieniä ja ilma yleensä tukahduttavan kuuma, joten ulos siirtyminen on aivan ymmärrettävää. Tätä kuitenkin mielestäni varjosti valtava parin hankinnan ja seksin ilmapiiri. Kaikki se aika ja raha, jonka ihmiset laittavat ollakseen juuri sellaisia kuin media nykyään toittottaa, on varsinkin homokulttuurissa

aivan käsistä karannutta ja olemassa vain yhden yön jutuille. Ihmiset klubeilla ovat erittäin hyvällä tuulella ja kehuvat toisiaan todella helposti. Quapo, ihanuus, sana on varmasti käytetyin kehumissana. Se ei ole mitenkään erikoinen kehu, mutta viestittää toiselle osapuolelle, että hänet on huomattu. Tällä selvästikin haetaan vastinetta sille kaikelle rahalle ja ajalle, mikä on laitettu itseensä kiinni.

Eräällä homoklubilla tutustuin erääseen transseksuaaliin, joka kertoi tehneensä muutostyötä jo useamman vuoden hormooneineen kaikkineen ja toivoi saavansa pian rahat kasaan sukupuolenvaihdos leikkaukseen. Hän totesi muuttaneensa Madridiin juuri sen hyväksyvän ilmapiirin takia. Vaikka tuttavuuteni oli avoin kertomaan muutoksestaan minulle, oli hän paikallisten lähestymisille hyvin kylmäkiskoinen ja tahtoi selvästikin pitää etäisyyttä. Mieleeni tuli, että on näin ”radikaalit” naisiksi muuttumiset vielä niin uusi asia Espanjassa ettei niihin ole vielä totuttu eikä niistä haluta puhua. Onko hyväksyntä siis olemassa vain niin kauan kun erilaisuus kohdistuu ulkoiseen muutokseen, joka on helposti palautettavissa normaaliin, kuten lävistyksiset tai vaatteet?

2000-luvun mediasyötössä on ilmestynyt huomattava uusi valtavirta, jossa marginaaliset ilmiöt kuten homoseksuaalisuus, ovat nousseet muoti-ilmiöksi. *Sinkkuelämää* toivottaa, että jokaisella itseään kunnioittavalla naisella on oma homomies ystävä. *Sillä Silmällä* ja *L-koodi* ovat mielestäni taas pönkittäneet homojen ja lesbojen stereotypioita, vaikkakin myös esitellessään asiaa saaneet ”heterot” myötämielisemmäksi ”pervoutta” kohtaan. Tämä myönnytys on kuitenkin melko valheellinen. Suomestakin poistettiin rikoslaista homoseksuaalisen seksin rangaistavuus vasta vuonna 1971 (Kinnunen & Puuronen, 2006, 8.) Ihmiset ovat siis edelleen hyvin suvaitsemattomia normista poikkeavia kohtaan vaikka kuvittelevatkin katsoessaan homoja tv:stä elävänsä aikaisempaa suvaitsevaisemmassa yhteiskunnassa. (Vänskä, 2006, 60)

Nykyisessä kulttuurissamme on hyvin stereotypisoituneet sukupuoliroolit. Mies on vahva, ei ilmaise tunteitaan ja on perheen suojelija. Nainen puolestaan on heikko, tunteikas ja äidillinen, perheen sydän. Drag queenit rikkovat näitä perinteisiä sukupuolirooleja. Jos he olisivat naisia ja laittautuisivat kuten dragina, he olisivat todella kauniita ja vahvoja, jopa emansipoituneen oloisia. Todennäköisesti heitä

myös huoriteltaisiin, koska kunnollisen naisen stereotypiaan kuuluu luonnollisuus ja vaatimattomuus. Kevytkenkäiset naiset tuovat itseään esille vahvalla meikillä ja paljastavilla vaatteilla. Vaikka drag queenit parodioivat naiseutta, uskon heidän olevan eräänlainen kaikupohja sille mitä naiset haluaisivat oikeasti olla. Madridin drag queenit olivat mielenkiintoinen sekoitus miehistä veljeyttä sekä naisten selkään puukottamista, teeskentelyä ja herkkyyttä. Takahuoneessa he olivat ”veljiä” keskenään, juttelivat rivoja, joivat kaljaa ja röyhtäilivät. Siellä myös tapeltiin kyyneliin saakka. Takahuoneen ulkopuolella kuitenkin hymyiltiin ja oltiin iloisia, pidettiin kulissi yllä vaikka oli pahamieli. Päiviteltiin toisen ulkonäköä tai lihavuutta kun toinen ei sitä nähnyt. Dragien maailmassa vallitsee siis hyvin samanlainen kulttuuri kuin naisten keskuudessa, mutta höystettynä miehisellä toveruudella. He siis olivat keränneet henkisellet puolellet kummastakin sukupuolesta ne stereotyyppiset asioiden käsittely mallit.

Kun dragini olivat vapaa-ajalla ilman maskeja, heitä kaikkia yhdisti sama asia. Kukaan heistä ei ollut kulttuurimme määrittelyjen mukaan komea mies. He olivat hyvin tavallisen näköisiä, melko naisenomaisia kasvoiltaan, herttaisen näköisiä. Sellaisia jotka eivät kiinnitä mitään huomiota kun kävelevät vastaan kadulla. Kulttuurimme painottaa ulkoista näköä todella paljon ja on määritellyt hyvännäköisen raamit. Uskon drageilyn pukuleikkien olevan heille kanava olla hyvännäköinen joidenkin asetettujen normien mukaisesti ja olla silmäänpistävä niin, että kaikki varmasti huomaavat heidät ja katsovat heitä.

3.2 Performatiivisuus

Vänskän mukaan katsojilla on valtaa näkemäänsä, tarkoittaen katsojan mahdollisuutta samaistua (tai olla tekemättä sitä) kuvallisiin diskursseihin jos sellaisia on tarjolla. (Vänskä, 2006, 15.) Aiheen ollessa yhteiskunnallisten normien reunamilla, suurin osa ihmisistä kieltäytyy empaattisuudesta, jottei häntäkin leimata oudoksi. Kuvillani hain enemmän esteettisyyttä kuin poliittista kannanottoa, jotta ihmisten olisi helpompi hyväksyä näinkin ”vaikea” aihe.

Aiheeni on aiheuttanut ihmisissä hyvin vahvoja reaktioita ihmisissä - pääasiallisesti negatiivisia ja epäileväisiä. Drag queenien representaatio on vahvasti poliittinen ja, kuten Vänskä omassa tutkimuksessaan on määritellyt, etteivät asiat joita olemme pitäneet luonnollisina ole luonnollisia vaan kulttuurillisesti rakentuneita. Näin ollen mieheys, naiseus ja seksuaaliset muodot ovat rakennuttuja ja kulttuurisidonnaisia eivätkä lainkaan luonnollisia ja siksi alttiita muutoksille. (Vänskä, 2006, 31,45). Varmasti tämän takia drag queeneja vieroksutaan, koska he uhmaavat sosiaalisen ja biologiseen seksuaalisuuden sekä heteronormatiivisuuden varaan rakennettua ”normaalin” luokitelmaa.

Kulttuuriset muodot ja representaatiot eivät ole koskaan puhtaita ja yksiäänisiä monologeja vaan epäpuhtaita ja sekoittuneita dialogeja. (Vänskä, 2006, 44) Representaatiot käyvät siis aina keskustelua katsojan kanssa eivätkä koskaan näyttäyty tismalleen samalla tavalla jokaiselle. Tähän dialogiin vaikuttavat mm. kulttuuri, uskonto, sukupuoli, kaikki meitä sisäisesti muokkaavat tekijät. Tämän takia siis henkilöt, jotka eivät täytä kulttuurisesti määrättyjä ymmärrettäviä sukupuolitettuja normeja, saavat osakseen hyvin erilaista reaktioita dialogin toiselta osapuolelta.

”Performanssit konkretisoivat ajatusta, jonka mukaan ruumista on mahdollista muokata periaatteessa loputtomasti. (Vänskä, 2006, 45)” Tämä toteamus kuvastaa mielestäni hyvin sitä mitä drag queenit tekevät. He tuottavat performanssia ulkoisella habituksellaan ja käyttäytymisellään. Tavallaan he ovat omia taideteoksiaan, jotka muuttuvat ja puhuttelevat katsojiaan. Muuntaessaan ruumistaan, drag vastaanottaa erilaista palautetta katsojiltaan varsinkin sukupuoleensa liittyen, jolloin muodostuu jatkuvien ja ristiriitaisten uudelleenmäärittelyjen tila. Tällöin myös katsoja joutuu uudelleen määrittämään itsensä, jolloin muodostuu dialogi kohteen ja katsojan välille. (Vänskä, 2006, 144)

3.3 Drag queenit

Lasse Kekki käsittelee artikkelissaan pervolapsia eli feminiinisiä poikia ”...jotka leikkivät ”tyttöjen tavoin” ja tyttöjen kanssa..” (Kekki, 2006, 127). Kekki toteaa

myös pervolasten olevan ympäristölleen jotain käsittämätöntä, ”koska hänellä on ”halu” ilmentää sosiaalista sukupuoltaan vallitsevien normien vastaisesti” (Kekki, 2006, 127). Tämä on huomattavissa varsinkin niissä mielipiteissä, joita drag queenit jakavat. On pieni ryhmä ihmisiä, jotka hyväksyvät heidät taiteilijoina ja loput pitävät heitä ”kuvottavina äijinä jotka pukeutuvat naisten vaatteisiin”. Ihmiset eivät osaa tehdä eroa transvestiittien/-seksuaalien ja drag queen-esiintyjien välille. Heille on selvästikin jäänyt ”vanha ajatusmalli” ajalta jolloin homoseksuaalisuus ja muu queerismi oli sairaus ja rikos (Kekki, 2006, 135). Drag queenit ovat henkilöitä, jotka eivät onnistu täyttämään niitä kulttuurisesti ymmärrettäviä sukupuolitettuja normeja, joilla henkilöitä määritellään ja tämä hämmentää ihmisiä. (Vänskä, 2006, 35.) Drag Queen on mies, yleensä homomies, joka parodioiden pukeutuu naiseksi. Toisin sanoen he ylikorostavat niitä asioita jotka on normitettu naiselliseksi – suuret silmät, muhkeat hiukset, kurvikkuus, pitkät ja hoikat sääret jne. (Vänskä, 2006, 93). He kuitenkin kokevat olevansa miehiä kun taas transseksuaalit kokevat etteivät heidän biologinen ja sosiaalinen sukupuolensa kohtaa. Heidän motiivinsa ”ristiinpukeutumiseen” on siis aivan toinen kuin drag queeneilla.

Drageilyllä ei siis ole suoranaista yhteyttä homomiesten seksuaalisuuteen muussa mielessä, kuin että ”seksi myy”. Jokainen malleistani sanoi tekevänsä tätä vain huvikseen ja koska he kokivat sen kivana roolileikkinä. Mielestäni kuitenkin he ovat osaltaan hyvin vahvasti sosiaalisen sukupuolen ja seksuaalisuuden toisiinsa sidottujen kategorioiden uhreja, jotka ovat kulttuurillisesti rakentuneita. Ihminen joka haluaa miestä, on oltava naisellinen ja ihminen joka haluaa naista, on oltava miehellinen. Kuitenkin myös homokulttuurissa miehen odotetaan olevan miehekäs. (Kekki, 2006, 129-130). Drag queenini ovat homoseksuaaleja, he haluavat miestä ja vaikka drageily on heille vain työtä, koen heidän haluavan korostaa omaa normitettua homoseksuaalisuuttaan mahdollisimman naisellisena, joko koska heiltä odotetaan sitä tai he eivät ole sukupuolisidonnaisia (Kekki, 2006, 132). Drag-kulttuuriin kuuluu kiinteästi luova häpeä, jolloin kielletyt, torjutut sekä aliarvostetut asiat otetaan haltuun eli lapsuuden aikaiset traumat omaan seksuaalisuuteen liittyen ja kielteiset tunteet kääntyvät pääläelleen. (Kekki, 2006, 135.) En siis usko dragien tekevän työtään pelkästään ”koska se on hauskaa” vaan heillä on jokin motivaattori, syvempi syy, joka saa heidät drageilemään. Tokihan he ottavat ammattinsa myös huumorin ja leikin kautta. Dragina heillä on lupa leikkiä tyttöjen pukuleikkejä ja

koska he rikkovat sukupuolirooleja, on kritiikki muilta ihmisiltä rankkaa. Heidän on osattava samaan aikaan nauraa itselleen ja olla tosissaan, jotta he pääsisivät pitkälle ammatissaan.

Ehkä helpoin selitys drageilyyn löytyy Hollywood-elokuvista. Niissä aktiivinen katsoja on mies ja nainen on se jota katsotaan (Vänskä, 2006, 40). Drag queenithan haluavat, että kaikki näkevät heidät ja katsovat heitä. On mahdollista, että tätä kautta he hakevat katseen alla olemisen lisäksi heteronormatiivisen yhteiskunnan mukaista haluttavuutta: naisen on oltava seksikäs ja hänen katsomisensa on sallittua ja oikeutettua. (Vänskä, 2006, 109) Kaikkia mallejani yhdistää halu esiintyä naisena varsinkin valokuvissa. Tästä kielivät harjoitellut erittäin punainen-matto-tyyliset poseeraukset (kuva 2). Heillä kaikilla on myös äärimmäinen kamera-tutka, joten ei-poseeraavia kuvia on hankala saada on-stagella. Tämä kaikki kuitenkin kuuluu heidän rooliinsa, joten tavallaan tätä kautta ne ovat ”aitoja” reaktioita, koska kuvat ovat oleellisia minuuden esittämiseksi samoin kun visuaaliset kokemukset ovat itsetietoisuuden keskeisiä elementtejä. (Vänskä, 2006, 94) Poseeraamisen kautta he kokevat olevansa enemmän naisia ja valokuvat ovat todiste heille siitä, heidän todellisuutensa.

kuva 2. poseeraus

Drageiltä löytyy selvästikin kaksi erilaista mallia ”olla nainen”. Ensimmäinen on Chanel-look: äärimmäisen laiha, lähes anorektinen, pienirintainen ja miehisempi.

Tämä poikamaisempi look on selvästikin tarkoitettu enemmän homomiehille kuin toinen drag malli. Toinen malli on pyöreämpi ja pehmeämpi, hieman äidillinen hahmo ja ehostukseltaan luonnollisempi. Nämä hakevat selvästi hyväksyntää heteronormatiivisen yhteiskunnan kautta ja tavoittelevat samaa mitä heterot hakevat naiskauneudelta. Chanel-lookin dragit pukeutuvat useasti räikeän värisiin peruukkeihin sekä vaatteisiin ja heidän meikkinsä on yleensä villi. (Vänskä, 2006, 114)

Kuten kaikkia naisia, etnisestä taustasta riippumatta, myös drag queeneja vaivaa kysymys syömisestä. Nykyisen naisihanteen perusteella naisia käsketään olemaan syömättä hoikkuuden ylläpitämiseksi mutta kuitenkin samaan aikaan heidän käsketään olemaan kurvikkaita ja täyteläisiä. Tämä on aikakautemme suurin kulttuurinen tabu: syödä vai olla syömättä. (Vänskä, 2006, 146, 102) Monet drageistiani eivät suoraan puhuneet suhteestaan ruokaan, mutta asia oli luettavissa rivien välistä. Kauhistelua omasta lihavuudestaan ja moraalista krapulaa pizza-palan syömisestä roikkui ilmassa koko ajan. Aivan kuten oikeatkin naiset kauhistelevat keskenään kilojaan. Tässä mielessä voitaisiin puhua drag queenien henkisestä androgyniasta. Vikuroivia katseita -kirjassa androgynia todettiin käsitteeksi, joka hävittää maskuliinisen ja feminiinisen absoluuttista rajaa. Androgynia luokiteltiin näillä kriteereillä myös gender-blendingiksi, jolloin stereotyyppiset maskuliiniset ja feminiiniset sukupuoliroolit yhdistyvät samassa ihmisessä. (Vänskä, 2006, 99;108) Vaikka dragit ovat biologisesti miehiä, ovat he kuitenkin samaan aikaan niin roolinsa pinteessä, että he ovat jopa stereotyyppistä homoseksuaalia naisellisempia. Tämä roolien sekoittuminen ulottuu myös vapaa-aikaan. Heidän sosiaalinen sukupuolensa ei tietyissä määrin seuraa heidän anatomiaansa. (Vänskä, 2006, 37)

Naisen ruumis ja hahmot ovat aina joutuneet historiallisissa muutoksissa muuntautumaan uuteen naiseuden esitykseen. Riippuen ajanjaksosta, nainen ja feminiinisyys on määritelty lempeäksi, äidilliseksi, vietteleväksi, uhkaavaksi tai kärsiväksi. Naisen ruumis on androgyyninen sisällyttäen itseensä viittauksen maskuliinisuudesta, joka ei määritelmällisesti sovi feminiinisen käsitteeseen. (Vänskä, 2006, 93-94.) Naiset ovat ajan saatossa saaneet lisää itsenäisyyttä ja vapauden etsiä sosiaalista, poliittista ja seksuaalista itsemääritystä. (Vänskä, 2006, 112) Drag Queenien hahmot ovat juuri näitä itsenäisiä ja varmoja naisia.

Yhteiskunnassamme itsenäinen nainen on paremmassa asemassa kuin kaapista ulos tullut homomies ja uskon dragien mielestä naiseuden olevan lähimpänä sitä representaatiota, jonka kautta he voivat kokea olevansa johdossa ja vahvempia. Tavallaan siis jopa homokulttuurissa drag queenit koetaan häpeällisiksi. He ovat ihan kivoja clubilla, mutta päivänvalossa heitä hävetään, koska heidän seksuaalisuutensa on jotenkin hyvin hämärän peitossa. Yöllä ihminen voi olla mitä tahansa, koska kulttuurimme on määritellyt niin, että öinen aika on varattu asioille jotka eivät ole hyväksyttäviä päivällä, kuten varastaminen tai seksin harrastaminen. Dragit kuuluvat samaan kategoriaan. Päivän valossa he eivät ole hyväksyttäviä, koska he ovat miehiä, homoseksuaaleja, mutta kuitenkin meikkaavat ja pukeutuvat kuin naiset ja ovat avoimesti miehiä. Kulttuurimme ei hyväksy tällaista monikasvoista ”biologista” sukupuolta. On oltava joko nainen tai mies ja käyttäytyttävä niin kuin on määritely eikä saa rikkoa tai taistella normeja vastaan. Yöllä, pimeyden turvin he ovat eksoottisia, päivällä friikkejä.

3.3.1 Madridin dragit

Malleiltani kysyin aluksi kaksi kysymystä: miksi luokittelet itsesi ja oletko ”he” vai ”she”. Kaikki mallini halusivat että heitä puhutellaan ”he”-pronominilla, mutta kuitenkin puhuessaan kollegoistaan kaikki puhuivat ”mis chicas” eli käännettynä ”tyttökaverini”. Seksuaalisesti he luokittelevat itsensä homoseksuaaleiksi ja totesivat ”transuksi” kutsumisen haukkumiseksi. Eräs malleistani totesi transut ovat niitä, jotka myyvät seksiä kadulla. Minä ole viihdyttäjä, taiteilija.” Drag-mallieni käytöksestä oli kuitenkin hyvin pinnalta löydettävissä erittäin naisellisia manöövereitä, ajatusmaailmaa ja jopa äänensävyjä. Heidän tapansa liikkua, istuessa ristiä jalkansa ja laskea kädet syliinsä, päänkallistelut, suunnuikistelut ja korkeat kiekaisut puheessa. Kaikki nämä pienet, joko tahattomat tai opetellut tavat, olivat sellaisia jotka saivat minut ristiriitaisiin ajatuksiin. He ovat miehiä ja sanovat olevansa homoseksuaaleja, mutta kuitenkin ulkopuolisen silmin oli havaittavissa jotain viittaavuutta transseksuaalisuuteen tai erittäin päälle jääneeseen rooliin, joka vaikutta työn ulkopuolellakin.

Lähes kaikille malleilleni drageily on vain harrastus ja viikonloppu työ, muutoin he tekevät mm. kampaajan ja toimittajan töitä. Jokaisen drageily oli alkanut kiinnostuksesta ja halusta kokeilla pukeutua kuten naiset ja lähteä baariin. He ovat kaikki ylpeitä omasta työstään, mutta eivät kuitenkaan halua että heidät tunnustetaan vapaa-ajalla drag queeniksi. Ilmeisesti elämä on helpompaa olemalla vain homoseksuaali kuin myöntää sen lisäksi pukeutuvansa naiseksi. Vain muutama heistä esiintyy facebookissa omalla nimellään, loput taiteilijanimillään. Vaikka heillä onkin drageilyn ulkopuoliset tuttavat ja perheenjäsenet ystävinään facebookssa, he eivät kuitenkaan lisääle valokuvia perheistään, vapaa-ajastaan tai puolisoistaan, ainoastaan drag-identiteetistään. Tämäkin mielestäni kertoo eräänlaisesta häpeäkulttuurista ja siitä kuinka varautuneita ja yksityisiä dragini ovat.

Mallini ovat rekisteröidyssä parisuhteessa tai juuri aloittaneet parisuhteen. Yksi malleistani, Arepita, oli muuttanut Venezuelasta Madridiin ja hänellä oli 20-vuotias tytär. Hänen tyttärensä tietää isänsä harrastuksesta ja on ylpeä isänsä tekemisistä. Arepita kertoi hankkineensa perheen, koska hänen aikaisempi yhteisönsä ei hyväksynyt perheettömyyttä, homoseksuaalisuutta ja varsinkaan drag queen-toimintaa. Muutama malli kertoi vanhempiansa tukevan heitä paljon ja mm. shoppailevan äitiensä kanssa kenkiä. Kaikkien perheet ovat nähneet poikiensa esiintyvän drag queenina ja he ovat suhtautuneet asiaan positiivisesti. Päämallini Vania aloitti drag kokeilut entisen miesystävänsä kanssa. Tämän perhe kuitenkin oli hyvin tuomitseva uutta harrastusta kohtaa ja mies joutui lopettamaan perheestä ulosjättämisen uhalla. Kuten muissakin taiteellisissa ammateissa, myös drageilyssä on perheen tuella suuri merkitys. Oli ilmeistä, että mitä hyväksyvämpi oli drag queenin perhe asian suhteen, sitä enemmän he panostivat ja nousivat aivan eri tasolle ulkoisesti kuin muut kollegansa. Albertan ja Vanian perheet olivat kaikista empaattisimman oloisia ja halusivat osallistua poikiensa ammattiin. Heidän tyyliänsä olikin kaikista huolitelluin ja laittoivat paljon rahaa kiinni siihen. He olivat myös drag queeneistani palkatuimpia esiintyjä klubeille ja cabareihin.

4 VALINNAT VALOKUVISSA

Aloittaessani projektia, en tiennyt tarkalleen millaisiin olosuhteisiin joutuisin ja mitä se vaatisi kameraltani. Tiesin vain valoa olevan liian vähän, liikettä paljon ja kuvaajan oltava nopea käyttämään kameraa ja huomioimaan ympärillä tapahtuvaa. Koska kuvaus oli hektistä, ei jäänyt juurikaan aikaa syvempien merkitysten hakemiselle kuviin vaan oli eletävä hetkessä.

4.1 Valo ja värit

En ole koskaan ollut salamavalon ystävä, joten en nytkään halunnut käyttää sitä valokuvissani. Salamavalon käyttö olisi häirinnyt mallejani enkä pidä sen luomista kovista varjoista (kuva 3). Kiinteän salaman käytössä oli myös muita haittapuolia. Se vei kuvistani sen spontaanin tunnelman jonka halusin niihin. Samoin tarkentaminen oli mahdotonta ilman salamaa liian vähäisen valon takia ja salaman kanssa hidasta ja liikaa huomiota herättävää. Päätin siis käyttää hyödykseni niitä vallitsevia valoja joita klubeilla oli käytössä.

kuva 3. kiinteä salama

Suurin haaste oli vallitsevan valon muuttuminen jatkuvasti tai niiden väriskaalan runsaus. Valmistautuessaan malleillani oli vain yksi jatkuva päävalo, joten niiden kanssa pystyi hakemaan oikeaa värimaailmaa kuviin. Lavalla puolestaan oli useasti samaan aikaan valkoista ja vihertävää valoa sekä näiden lisäksi strobon tyylisiä liikkuvia valoja sekä punaista tai sinistä huomioväriä. Nämä vaihtelivat esiintymisen mukaan, joten värien määrittely näihin oli hieman hankalaa kuvaustilanteissa. Osassa kuvissa väri on niin vahva, etten halua edes tehdä asialle mitään vaan koen sen syventävän kuvaa entisestään poistamalla liiallisen väri-informaation kuvasta ja luomalla kovia kontrasteja (kuva 4).

kuva 4. värillinen valo

Aluksi mietin kuvien olevan vain mustavalkoisia, koska silloin kuvista häviää kaikki turha värien aiheuttama informaatio ja kohdetta on helpompi tarkastella. Mustavalkoisessa kuvassa kaikki virheetkin näkyvät paljon helpommin, joita värikuvassa voi hämätä värien runsaudella. Itse pidän tästä mustavalkokuvien tuomasta haasteesta. Mustavalkokuvat herättävät myös voimakkaampia tunne-elämyksiä katsojissa. (Hedgecoe, 1997, 40) Mielestäni mustavalkokuvan hahmot ovat paljaampia katsojille, koska he eivät voi piiloutua värien tuoman ärsykkeen taakse. Mustavalkokuvat ovat paljon raaempia kuvattavilleen, koska silloin kaikki rypyt ja ihon virheet. Värittömät kuvat jättävät katsojalleen enemmän

mielikuvitukselle tilaa kun kuva ei ole valmiiksi pureskeltu. Värien puuttuminen herättää enemmän kysymyksiä: mitä kuvassa tapahtuu, mitä kuvan ottoa ennen ja jälkeen on tapahtunut ja keitä hahmot kuvissa oikeastaan ovat. Mustavalkokuvat koetaan enemmän taide- ja dokumentaatiokuviksi, koska lähes kaikki kuvainformaatio mitä saamme päivittäin, on värillistä. Kuitenkin jo ensimmäisellä kuvauskeikallani totesin, etten voi jättää värivalokuvia pois kaiken sen väriloiston takia. Värien runsaus kuvasivat juuri sitä räiskyvyyttä, irstailua ja iloa mitä drag queenit tuovat mukanaan esiintymislavalle.

Tiedän oman tyylini valokuvata. Mielekkäintä minulle on valokuvata ihmisiä ja niin että heidän kasvonsa näkyvät, kaikki kuvassa on tarkkaa ja usein potrettityylisesti sekä pystykuvia. Päätin yrittää päästä irti tästä fakki-idiotismista ja muuttaa valokuvaustyyliäni. Useampaan kuvaan rajasin mallini niin että vain heidän torsonsa oli kuvassa. Tämä muuttaa kuvan intensiivisemmäksi, koska kasvot jotka ovat suuriosa identiteettiämme ja se mistä ihmiset tunnistavat meidät, puuttuvat kuvasta. (Hedgecoe, 1997, 44) Kuvieni rajausmahdollisuudet suppenivat myös huomattavasti kun käytössäni oli kiinteä 50mm-linssi. Jouduin reagoimaan tilanteisiin paljon nopeammin, koska jouduin itse toimimaan zoominani sen sijaan että kamera olisi tehnyt sen puolestani. Tämä teki valokuvauksen paljon mielenkiintoisemmaksi ja totesin myös, että assistentti on välttämätön klubilla, jossa joudut kyykistelemään ihmisten jaloissa ja mukana on useampi kamera. Totesin myös ladattujen akkujen sekä tyhjiä ja isojen muistikorttien olevan valokuvaajan parhaimpia ystäviä. Kamera sai laulaa ilman että tila loppui ja olla päällä niin kauan että kuvausessio oli ohi.

En ohjannut mallejani ollenkaan, koska halusin saada mahdollisimman luonnollisia kuvia, ns. piilokuvia. Tätä avitti osaltaan se, ettei minulla ja malleillani ollut yhteistä kieltä. Takahuoneisiin menin yksin, koska tilat olivat niin pienet ja puolestaan lavalla en voinut ohjata heitä tai en yleisen hälyn takia voinut ohjata – enkä halunnutkaan. Kuten jo aikaisemmin jo mainitsin, malleillani on valtaisa kameratutka. Vaikka seisoin toisella puolella klubia ja yritin ottaa kuvaa tolpan takaa, he vain jostain syystä tiesivät että olen ottamassa kuvaa ja poseerasivat. Onnekseni tämäkin laantui jossain vaiheessa kun he tottuivat siihen, että seison heidän vierellään ottamassa kuvia koko ajan.

4.2 Analysointi

Kuvaajana olen impulsiivinen ja utelias. Yleensä suurin syy miksi haluan kuvata jotain, on asian poikkeavuus tai ”maukkaus”. Tällä maukkaudelle tarkoitan asian maukkaita värejä, ilmettä, tunnelmaa tai valoa. Harvemmin kuvissani on mitään piilotettua suoranaista sanomaa – olen ottanut kuvan koska ”musta on tuntunut siltä että haluan kuvata sen”. Olen halunnut päästä eroon asioiden ylianalysoinnista ja vain nauttia esteettisesti silmiä miellyttävien kuvien ottamisesta. Tällä en kuitenkaan tarkoita, että haluaisin kuvata vain ”fantasiaa” vaan myös raa’at ja inhorealitiset kuvat voivat olla silmää miellyttäviä. Tietenkin ihminen aina heijastelee aikaisemmin kokemaansa ja näkemäänsä, jolloin kuvassa on piilomerkityksiä sekä viitteitä. Pakonomainen merkityksen etsiminen työstä on kuitenkin työtä latistavaa ja turhauttavaa. Jokaiselle kokijalle tulee omanlaiset mielleyhtymät visuaalisesta esityksestä ja riippuen kokijasta, on hänellä mahdollisuus käsitellä työtä tunteiden tai järkeilyn kautta. (Hietaharju, 2010, 12-13)

Toisaalta kuvissa on aina jokin sanoma ja varsinkin henkilökuvat ovat poliittisia. Kaikki riippuu siitä, kuinka sukupuoli ja seksuaalisuutta esitetään ja mikä on niitten kulttuurinen ympäristö. (Vänskä, 2006, 41.) Voisin siis todeta ottavani kuvieni kautta kantaa homoseksuaalien ihmisoikeuksiin ja kuinka nainen koetaan länsimaisessa yhteiskunnassa. Samaan aikaan katsoja voi todeta kuinka esineellistän mallejani ja nojaudun seksin tuomaan valtaan mediassa. Koska visuaalinen esitys on aina dialogi, on sen tuottaman sisällön sanomaa mietittävä kaksisuuntaisesti. Esitys tarjoaa tavan katsoa ja lukea visuaalisia tekstejä. Katsoja puolestaan lukee niitä oman sukupuolensa, seksuaalisuutensa, luokka-aseman ja sosiaalisen statuksen sekä uskomuksiensa ja tietojensa varjosta. (Vänskä, 2006, 141) Kuvan tulkinta siis todellakin riippuu sen ympäröimästä kulttuurisesta ympäristöstä ja paljoltikin siitä miten kuva halutaan tulkita. On yhtä monta tulkintaa kuin on tulkitsijaakin.

5 ESITYS

Alun perin halusin tehdä valokuvistani vain kirjan, mutta totesin haluavani myös ne näyttelyyn johonkin galleriaan. Tutkin gallerioita Turussa ja Helsingissä. Näistä kaupungeista lähinnä sijaintinsa ja omanalan tekijöiden runsauden takia. Haluan näkyvyyttä töilleni ja samalla toivon näyttelyiden poikivan joitain työmahdollisuuksia. Aloitin tutkimustyöni heti tammikuun alussa. Yllätyin kuinka kalliita ovat viikot galleriassa ja kuinka hankala paikkoja on saada. Yksi paikan saamista rajoittava tekijä oli nopea aikataulu, moneen galleriaan oli jo valittu keväälle 2013 taiteilijat. Lopulta onneksi tärppäsi SL Projects nimisestä galleriasta Helsingistä, josta sain kymmenen päivän näyttelyajan toukokuulle. Myöhemmin sain myös paikan Turusta Köysirata galleriaan, joka on Turun ammattikorkeakoulun oma näyttelytila.

SL Projectsin vuokra maksaa n. 1500 euroa kymmeneltä päivältä sisältäen lehdistötiedotteet sekä avajaistarjoilun hoitamisen. Kutsut joudun itse tekemään. Köysirata galleria puolestaan on ilmainen, mutta sinne joudun tekemään kaiken itse: hankkimaan valvojat, hoitamaan avajaiset, kutsut, julisteet, lehdistötiedotteet jne.

Kutsukortista tein a6 kokoisen ja kaksipuolisen. Fontin halusin olevan melko neutraali, muttei mikään perusfontti. Sekundapuolelle en halunnut liikaa tekstiä, vain välttämättömät avajaisiin liittyvät tiedot. Kutsukortista tuli galleristin kanssa riitaa, koska hän koki valitsemani kuvan olevan liian rohkea kutsun saajille. Hänen halunsa mainostaa omaa galleriaansa eli saada kutsukorttiin kaikki mahdolliset tiedot hänestä, riiteli oman näkemykseni kanssa seesteisestä ja rauhallisesta sekundapuolesta.

Kirjaani halusin hyvin askeettisen tyylin. Valkoiset marginaalit sivuilla, muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta, kuten Juxtapoz photo-kirjoissa. Halusin antaa kuville mahdollisuuden puhua puolestaan ja tilaa hengittää. Ajattelin ensin kirjoittaa epilogi-sivun, mutta totesin, etten halua ylianalysoida aiheitani tai syytä miksi tein sen. Koen epilogin olevan puolustelua aiheelleni, kuin olisin tehnyt jotain väärää ja inhottavaa. Kuvat ovat pääasiassa, eivät minun omat henkilökohtaiset syyni. Tekstiä on siis vain sitaatin, kiitosten ja eräänlaisen sisällysluettelon muodossa.

Kuvat jaoin kahteen pääkategoriaan mallieni perusteella, Vaniaan ja Albertaan. Heistä oli eniten kuvia, heihin tutustuin parhaiten ja tein heidän kanssaan eniten töitä. Heidän kuviensa sekaan liitin heidän kollegoiden kuvia sen mukaan työskentelivätkö he Vanian vai Albertan kanssa. Näiden kategorioiden sisällä koetin ryhmittää kuvat backstage ja on-stage kuviin sekoitellen mustavalko- ja värikuvia sekaisin. Vaihtelevuutta hain muuntelemalla kuvien kokoja, mutta koetin pitää saman layout-tyylin kaikkien kuvien kohdalla. Koko sivun tai aukeaman kokoiisiin kuviin en jättänyt marginaaleja kuin ne pakolliset, jotka jäivät kuvan ollessa ”epäsopivan” kokoinen peittääkseen koko sivun. Kanteen vallitsin mustavalkoisen kuvan ja tumman taustavärin, jottei se olisi kovin räikeä. Kannen kuvan valitsin, koska se on hyvin Hollywood-tyylinen, naisellinen ja kuitenkin mallista huomaa ettei hän ole alkujaan nainen.

Nimeä miettiessäni halusin sen olevan sanaleikki, jota ei ymmärrä ilman aiempaa tietoutta asiasta. Halusin sen myös olevan hieman tuhma, kun sanaleikin ymmärtää ja samalla viittaavan aiheeseeni, miehiin jotka ”ovat naisia”. “There’s no cherry to pop.” tarkoittaa suomennettuna ”ei ole kirsikkaa jota puhkaista.” Kirsikka symboloi viattomuutta, neitseyttä ja se liitetään aina naisiin. Tämä pop the cherry on englanninkielinen idiomi, joka tarkoittaa neitsyyden viemistä naiselta.

6 YHTEENVETO

Aloittaessani projektia en edes tiennyt onko minulla projektia. Olin saanut erään drag queenin puhelinnumeron Madridissa ennen kuin siirryin Portugaliin työharjoitteluun. Pähkäiltyäni mitä teen opinnäytetyökseni, totesin jos en nyt mene ja edes yritä saada tätä projektia kasaan en tulisi sitä enää koskaan tekemään.

Madridiin palattuani tutkin drag queenismia enemmän ja ensimmäinen viikko meni siihen että sain ensimmäisen mallini kiinni. Kaikki oli todella suuren sattuman takana, koska paikallinen mentaliteetti ei kovinkaan suosi etukäteen sovittuja, suullisia sopimuksia. Onneksi Vanian kautta sain enemmän ”mainetta” drag-esiintyjien piirissä ja näin ollen sain helpommin malleja itselleni. Kun tapasin dragejani klubeilla vapaa-aikanani, he usein esittelivät minut ihmisille heidän ammattivalokuvaajanaan. Tämän ansiosta minulle ”luvattiin” mahdollisia töitä Madridissa juuri queer-scenen parista. Suhtaudun näihin lupauksiin hyvin skeptisesti, mutta aion mennä kokeilemaan onneani. Uskoisin juuri queer-kulttuurin olevan minulle sopiva aihealue jolla työskennellä.

Hienointa oli saavuttaa joidenkin mallien luottamus näinkin lyhyellä aikavälillä. Opin myös paljon sosiaalisesta kanssakäymisestä ihmisten kanssa, joista haluat jotain ja jotka suostuvat tekemään haluamasi ilmaiseksi. Huomasin, kuinka suomalaisena en ole tarpeeksi tyrkky ja painostava, pushy. Jos olisin ollut enemmän pushy ja minulla olisi ollut enemmän aikaa tutustua paremmin malleihini, olisin varmasti päässyt vielä enemmän heidän ”ihonsa alle” ja näin ollen saanut kiinnostavia kuvakulmia kuviini. Pelkäsin jo nyt olevani liian tyrkky ja mallieni sanovan ei kiitos, mutta näin ei kuitenkaan ollut. Aion siis opetella olemaan jääräpäisempi ja saamaan tahtoni läpi näissä asioissa.

Olisin halunnut kuvia heidän kodeistaan, avokeistaan ja vapaa-ajastaan. Ajallisesti kuitenkin ei tähän ollut mahdollisuutta, koska kuka nyt haluaisi ventovieraan kotiinsa ja perässään roikkumaan. Aion palata takaisin Madridiin ja jatkaa dragieni kuvaamista ja toivottavasti löytää uusia yhtä upeita drageja. Olen jo puhunut, että menisin myös Las Vegasiin ja Berliiniin kuvamaan paikallisia drag queeneja

pitemmiksi ajanjaksoiksi, jotta saavuttaisin tarvittavan luottamuksen päästäkseni myös heidän arkeensa.

Totesin myös, ettei ilman kunnollista kalustoa ja sen valmistamista kuvauskeikalle pysty tekemään täysillä töitä. Ilman paikallista tulkkiani ja assistenttiani en olisi saanut projektiani millään valmiiksi. Kuviani en raakannut Madridissa ollenkaan, koska halusin saada niihin etäisyyttä jotta voisin tarkastella niitä realistisesti. Kun omia kuviaan katsoo tarpeeksi kauan, kaikki tuntuu aivan täydeltä roskalta. On siis vain pakko välillä jättää kuvat rauhaan, nollata itsensä ja katsoa niitä myöhemmin uudelleen. Olen yrittänyt opetella katsomaan töitäni ulkopuolisen silmin ja olemaan vähemmän kriittinen töitäni kohtaan. Vaikka en koskaan saa sitä aivan täydellistä kuvaa, ei se kuitenkaan tarkoita, että muut kuvani olisivat huonoja muiden silmissä.

Välillä on pysähdyttävä ja mietittävä mitä on tekemässä ja mitä työltään haluaa, miksi alun perin aloitti sen. Tällaisen työn tekeminen ei onnistu ilman intohimoa, näkemystä ja itsensä likoon laittamista – ja kunnollista assistenttia.

LÄHTEET

Alaston valokuvaus, John Hedgehoe, 1997, kustantaja: kustannus-mäkelä oy

Enkelirakkaus : filosofia ja uskonto homoseksuaalisuutena, Jukka Hankamäki, 2008, BoD

Kuuntele kuvaa – näkökulmia valokuvan tulkintaan, Mikko Hietaharju, 2010, Docendo

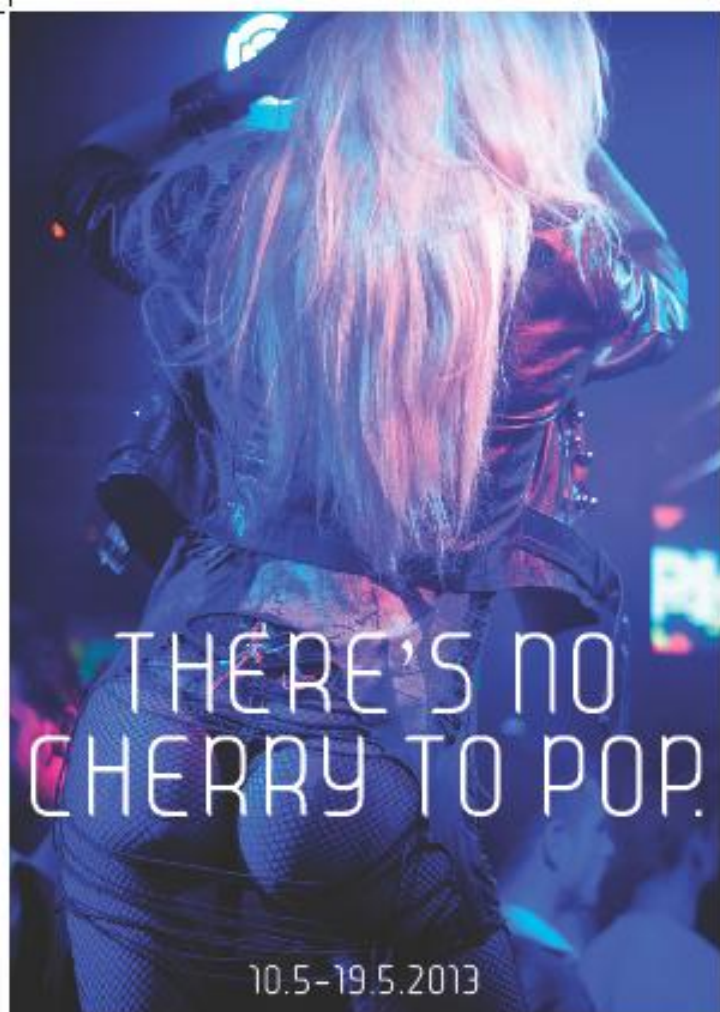
Seksuaalinen ruumis, Lasse Kekki, 2006, Gaudeamus

Seksuaalinen ruumis, Sanna Karkulehto, 2006, Gaudeamus

Seksuaalinen ruumis, toim. Taina Kinnunen & Anne Puuronen, 2006, Gaudeamus

The Photographers www-sivut 2013. Viitattu 11.4.2013.
www.atgetphotography.com/The-Photographers/Diane-Arbus.html

Vikuroivia vilkaisuja, Annamari Vänskä, 2006, Gummerus

THERE'S NO CHERRY TO POP.

Tervetuloa näyttelyni avajaisiin

10.5. 17.00-19.00

Galleria Solveig Lindqvist Projects
Uuudenmaankatu 19-21, Helsinki

Solveig Lindqvist Projects

ti-pe 11-17 la-su 12-16 • www.solveiglindqvist.com • sl-projects@galleriat.net